Р Е Ш Е Н И Е
№ 42733

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова
ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева
Мариета Райкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7455** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на И. А. К., чрез адв. Т. П., срещу Решение № 1586 от 05.05.2026г., постановено по АНД № 20251110216131/2025г. по описа на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 104 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 25-4332-021808 от 28.08.2025 г. на началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С него, на основание чл. 179, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 5 ЗДвП, на касатора е наложена глоба в размер на 200 лв. (102,26 евро) за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.
В касационната жалба се поддържа, че решението е неправилно, необосновано и постановено при съществени нарушения на процесуалните правила. Оспорва се доказаността на твърдяното преминаване на червен сигнал, като се изтъква, че видеозаписът, прегледан от полицейските служители, не е приобщен към доказателствата по делото. Твърди се, че съдът не е обсъдил в пълнота доказателствата и противоречията в свидетелските показания, поради което изводите му се основават на предположения. Иска се отмяна на съдебното решение и наказателното постановление, както и присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.
В съдебно заседание касаторът не се явява. Процесуалният му представител поддържа жалбата с писмено становище и претендира разноски съгласно представен списък по чл. 80 ГПК.
Ответникът – началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, оспорва жалбата с писмени бележки и моли обжалваното решение да бъде оставено в сила, като претендира юрисконсултско

възнаграждение.
Представителят на С. градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.
Административен съд София-град, XXVI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:
Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.
Разгледана по същество е неоснователна.
С Решение № 1586 от 05.05.2026г. на Софийски районен съд е потвърдено Наказателно постановление (НП) № № 25-4332-021808 от 28.08.2025г. на началник сектор отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 5 от ЗДвП на И. А. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200.00 лева/102.26 евро за нарушение на чл. 6 т. 1 от ЗДвП.
От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 15.08.2025г. около 12:30 часа в [населено място] по „К. В.“, с посока на движение от [улица]към [улица], И. А. К. е управлявал лек автомобил марка „Х.“ с рег. [рег.номер на МПС] . На кръстовището с [улица]е навлязъл и преминал на червен сигнал на работеща в автоматичен режим светофарна уредба, при което е реализирал пътнотранспортно произшествие с управлявания от св. Д. Л. лек автомобил марка „Х.“ с рег. [рег.номер на МПС] . След удара управляваният от И. А. К. автомобил се качил на тротоара в дясно и съборил дърво. Съпругът на св. Л. се обадил на тел.112. На място пристигнали полицейски служители - С. Б. и Г. Б., които прегледали записите от камерите и св.Б. съставил АУАН GA № 4506912 от 15.08.2025г. на жалбоподателя за нарушение на чл. 6 т.1 от ЗДвП, в който не са записани възражения, въз основа на който било издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление.
За да потвърди наказателното постановление СРС е приел, че вмененото нарушение е доказано от събраните доказателства, като в тази връзка са кредитирани показанията на св. Б. – актосъставител и св. Л.. Въззивния съд не е кредитирал показанията на св. Й., тъй като приема, че пристигналите полицейски служители, след прегледи на записите от камери са установили, че И. К. е преминал на червен сигнал на светофара, а св. Й. е възприел зелен сигнал на светофара в момент, различен от настъпването на ПТП. Извел е, че при навлизане в кръстовището за К. е светел забранителен червен сигнал на светофарната уредба. В мотивите си изложил, че нарушената материалноправна норма е посочена точно, както и словесното описание на нарушението отговаря на установената фактическата обстановка в АУАН и в наказателното постановление и същите не страдат от съществени пороци, които накърняват правото на защита.
Така постановеното решение е правилно.
Настоящият съдебен състав споделя фактическите и правните изводи на районния съд, формирани въз основа на обективна и всестранна преценка на събраните доказателства съгласно чл. 14, ал. 1 НПК във връзка с чл. 84 ЗАНН. Не се установяват съществени процесуални нарушения при събирането и оценката на доказателствата, нито пороци в административнонаказателното производство, които да обосноват отмяна на наказателното постановление.
На касатора е вменено нарушение на разпоредбата на чл. 6, т.1 от ЗДвП, която въвежда императивно задължение към участниците в движението да съобразяват своето поведение със светлинните сигнали. И. К. е наказан за това, че е навлязъл и преминал кръстовището на [улица]и [улица]на червен забранителен сигнал на светофарната уредба.
Правилно СРС е приел нарушението за доказано, като е обсъдил показанията на актосъставителя

Б., който, макар да не си спомня конкретните обстоятелства, потвърждава, че е съставил АУАН. Доказателствената стойност на акта следва да се преценява съобразно чл. 189, ал. 2 ЗДвП и в съвкупност с останалите доказателства по делото.
Неоснователен е доводът в касационната жалба, че СРС неправилно е отхвърлил показанията на свидетеля Й. и не е анализирал противоречията между свидетелските показания. В разпита си свидетелят заявява, че като пешеходец, подготвящ се да пресече [улица], е възприел червен сигнал за пешеходците и зелен сигнал за движение направо и наляво за водачите на МПС. Касационната инстанция споделя преценката на въззивния съд, че тези показания са изолирани и не намират опора в съвкупността от събраните доказателства. От позицията си на пешеходец на кръстовището на [улица]и [улица]свидетелят е имал пряка видимост към пешеходната светофарна уредба, но не и към светофарната уредба за движещите се моторни превозни средства, поради което възприятията му не установяват какъв сигнал е бил подаден за движението на касатора в момента на навлизане в кръстовището.

Показанията на свидетеля следва да бъдат преценени с повишено внимание и с оглед съдържанието на приложената декларация за ПТП. Въпреки заявеното от него, че е предоставил телефонния си номер на касатора с думите „ако има нужда да ме потърси“, в отговор на въпроса по т. 14 от декларацията „Имате ли свидетели на ПТП – имена, адрес и телефон“ И. К. собственоръчно е посочил „не“. Това несъответствие поставя под съмнение твърдението, че непосредствено след произшествието касаторът е разполагал с данни за свидетел, който би могъл да потвърди версията му относно светлинния сигнал.
Неоснователно е възражението на касатора, че изводът за извършеното нарушение е основан на видеозапис, който не е приобщен към доказателствата по делото. От мотивите на въззивното решение е видно, че съдът е формирал фактическите си изводи въз основа на съвкупната преценка на събраните доказателства, включително АУАН и показанията на свидетелите, а не съдържанието на видеозаписа. Последният е послужил на полицейските служители при установяване на обстоятелствата около произшествието и съставянето на акта, но сам по себе си не замества доказателствата, подлежащи на проверка в съдебното производство. Актосъставителят Б. е бил разпитан пред въззивния съд, поради което страните са имали възможност да изяснят чрез въпроси какви обстоятелства е възприел при прегледа на записа и на какво се основават констатациите в АУАН. Съобщената невъзможност да бъде предоставен запис за периода от 12:20 ч. до 12:40 ч. на 15.08.2025г. не опровергава факта, че полицейските служители са имали достъп до записи чрез „Интегрираната автоматизирана система за сигурност“ на МВР и че актосъставителят е заявил, че при прегледа е установил преминаване на касатора на червен сигнал. Същевременно този факт не може да се приравни на непосредствено възприятие на самото нарушение от страна на актосъставителя, нито да придаде на невъзпроизведения запис доказателствена сила в съдебното производство. Ето защо решаващо значение има дали останалите допустими доказателства установяват по несъмнен начин твърдяното нарушение. В случая въззивният съд е кредитирал показанията на свидетелката Л., свидетелят Б., като по отношение показанията на свидетеля Й. е изложил съображения защо не приема последните за достатъчни да опровергаят обвинението.
Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че обосновано и в съответствие със събрания в хода на съдебното производство доказателствен материал СРС е приел, че нарушението е доказано от обективна и субективна страна и правилно е ангажирана отговорността на извършилото го лице по посочената санкционна норма. Правилни са и изводите на СРС относно размера на наложеното наказание, поради което решението на въззивната

инстанция следва да бъде оставено в сила.
С оглед изхода на делото и във връзка с чл. 63д от ЗАНН, искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 130 лева или 66.47 евро, съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл. 144 от АПК, във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ.
Водим от горното и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, XXVI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1586 от 05.05.2026 г. на Софийски районен съд постановено по АНД № 20251110216131/2025 г. по описа на съда, 104 състав, Наказателно отделение.
ОСЪЖДА И. А. К. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноски в размер на 66. 47 евро за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: